אש קודש — ויקהל

ויקהל וכו' אלה הדברים וכו' ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהי' לכם קודש שבת שבתון לד', ונודע הדיוק בספ"ק למה הוצרך הכתוב לצוות על הששת ימים תעשה מלאכה הא זאת מעצמם יעשו' ורק על השבת היה צריך להם לצוות.

ואפ"ל כי הגמרא שבת דף ע. דורשת מאלה הדברים מספר הל"ט מלאכות דברים תרי הדברים ג' אלה בגמטריא ל"ו הרי ל"ט, כי הענין שדורשים הגמטריא מאותיות התורה הוא מפני שאין כתב התורה להבדיל כשאר הכתבים שבעולם, בכלם העיקר רק המכוון והמחשבה אשר בהם, אך כיון שא"א לכתוב את המחשבה כמו שהיא, לכן עושים אותיות שהם רק רמזים אשר הסכימו לעשות, ובהם בונים תיבות לרמז בהם על המחשבה והמכוון שרוצים, והאותיות רק רמזים בהסכמה הם כנ"ל, כי מה שהסכימו לעשות אות זה, היו יכולים להסכים לעשותו אות אחר, לא כן הם אותיות התורה הקדושה כל אות דוקא כמו שהוא הוא ולא הי' יכול להיות בצורה אחרת, ולא א' ב' ולא ב' א', מפני שלא בלבד מחשבת ושכל התורה אשר בהם קודש, רק גם הכלים והגופים היינו האותיות קדושות הן, הקדושה גם אל הכלים התפשטה, וכשמתפשטת יותר אז גם מילואי האותיות מתמלאים בקדושה, ולא האותיות בלבד רק גם הגימטריא קודש וגם חשבון האותיות מאוד התורה שלמדין מהם.

והנה נודע מזוה"ק (ח"ג צ"ד, פ' אמור) החילוק בין שבת ליו"ט, שיו"ט הוא מקרא קודש שקוראים את הקודש ומזמנים אותו, ושבת הוא בעצמו קודש, כמ"ש כי קודש הוא לכם, וגם זאת רואין שבשבת אין מצוה לעצמה - כמו בר"ה השופר, ביוה"כ הה' עינוים, בסוכות הסוכה וד' מינים וכו' - רק בזה שאין עושין מלאכה שעושין בו' ימי המעשה, כי השבת גם מן ימי החול עושה קדושה, ועוד זאת שגם אל ששת ימי המעשה קדושת השבת נמשכת כנודע עד יום ד' מקבלים משבת העבר, ומן יום ד' ואילך מן השבת הבא, היינו שגם הגופים מתקדשים בשבת וגם ימי החול מתקדשים.

וזה אלמלי היו ישראל משמרים ב' שבתות מיד היו נגאלים, להנ"ל שבת אחד, השבת, והב' השבת שבימי החול שנמשך להם קדושת שבת, ששת ימים תעשה מלאכה וכו' יהי' לכם קודש שבת שבתון, ב' שבתות כנ"ל מפני שגם בששת ימי החול תמשכו הקדושה, לכן באזהרה זו רמזה התורה כל הל"ט מלאכות בגימטריא, לרמז (שכיון) שהכל נתקדש עד שגם הגמטריא קדושה וגם ממנה תצא תורה.